75 років Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXV. Ч. 26. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 8-го ЛЮТОГО 1968 ЦЕНТІВ 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 8, 1968 No. 26. VOL. LXXV.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 7 лютого, 1968

В АМЕРИЦІ

ГОЛОВА РАДИ ЕКОНОМІЧНИХ ДОРАДНИКІВ президента Джансона Гарднер Еклі заявив, що він не пропонуватиме контролі цін і платень навіть тоді, коли б Конгрес не схвалив урядового проєкту про збільшення прибуткового податку. Еклі каже, що він не буде пропонувати урядову контролю цін, хоч ціни на товари значно й далі збільшувалися б. На думку Еклі контроля цін і заробітків була б більшим злом, як збільшення цін. Економіст Еклі зізнавав у Спільній Конгресовій Економічній Комісії. Еклі проти того, щоб зменшити федеральні видатки і збільшити податки, бо це мало б злий вплив на економіку.

ДЕПАРТАМЕНТ ТОРГІВЛІ СТВЕРДИВ, що в 1967-му році на різні будови видано 74.7 більйона дол. дещо більше, ніж в 1966-му році, коли на будівельний промисл видатковано 74.4 більйона дол. Та коли взяти до уваги той факт, що в 1967 році збільшилися ціни на будівельний матеріял і за виконану працю, то фактично скількість нових будов у минулому році навіть зменшилася в порівнянні з 1966-им роком. Коли б оцінити нові будови в 1967 і 1966 роках, то вони вартували б на основі цін із 1957 - 1959 років у минулому році — 59 більйонів дол., а в 1966 — 61.7 більйона дол.

КОЛИШНІЙ ПРЕСОВИЙ СЕКРЕТАР президента Джансона Білл Д. Моєрс заявив, що публіка не довіряє пресі і сумнівається в чесності журналіста. Моєрс тепер є редактором щоденника [illegible] на Лонг Айленді, він доповідав в Олбані на пр[illegible] Товариства Редакторів нюйоркського стейту. Н[illegible]о думку преса мусить поправитися, коли хоче, щоб [illegible]на могла впливати на людей. Моєрс сказав, що він як пресовий секретар у Білому Домі і як видавець пізнав, що найбільшим мітом журналізму — це міт об'єктивности. Директор поліції Джан О'Коннор просив журналістів, щоб об'єктивно інформували про такі справи, як виступи Репа Бравна і Стоклі Кармайкла.

РОМНІ ГОСТРО КРИТИКУВАВ президента Джансона, кажучи, що той веде Америку до руїни. Мишиґенський губернатор промовляв на прийнятті Стейтового Товариства Редакторів в Олбані, Н.Й. Джансон сказав був в 1966 році, що „велика країна творить великих людей", а Ромні називає фальшивою таку філософію Президента, і твердить сам, що „великі люди творять велику країну". Ромні конферував із губернатором Рокефеллером, який підтримує мишиґенського губернатора, хоч прихильники Рокефеллера готуються здобути номінацію для нюйоркського губернатора після того, як Ромні програє перші правибори.

У СВІТІ

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ШАРЛЬ ДЕ ҐОЛЛЬ В ОСТАННІЙ ХВИЛИНІ ЗМІНИВ передбачений характер прийняття в Елізейському палаці у Парижі у зв'язку з приїздом західньо - німецького президента Гайнріха Любке й церемонією відкриття нової амбасади Західньої Німеччини: не запрошено двох приявних у Парижі німецьких міністрів та перетворено те прийняття у формалістичну зустріч де Ґолля з Любке й виміною куртуазійних заяв. Де Ґолль розгнівався з приводу критичних завваг про політику Франції і нього самого, де Ґолля, що їх саме напередодні тієї паради висловив на з'їзді соціялістичної партії в Німеччині міністер закордонних справ Віллі Брандт.

ІЗРАЇЛЬ ЗАБОРОНИВ ПРИЙМАННЯ В КРАМНИЦЯХ НА ТЕРЕНІ СИНАЙСЬКОГО ПІВОСТРОВА ЄГИПЕТСЬКОЇ ВАЛЮТИ та наказав виміну єгипетських грошей на ізраїльські, по курсі 1 єгипетський фунт за 4 ізраїльські. Це приблизно міжнародний розрахунок. Ізраїльці окупували Синайський півострів після переможної червневої війни, але загально вважається, що скорше-пізніше Ізраїль поверне той півострів Єгиптові у мировому договорі.

У ВАРШАВІ СУДЯТЬ 34-РІЧНОГО КОМПОЗИТОРА Януша Шпотанського за його оперету „Тихі й горлачі", яка насправді є літературною сатирою на різних польських комуністичних „промінентів", дармащо нікого там не називається за іменем. Прокуратура підтягла ту оперету під статтю карного закону, що забороняє „ширення фальшивих інформацій". Шпотанського арештували були в минулому році. Одну польку, в якій знайдено платівку з тієї оперети, засуджено на 3 роки в'язниці.

У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ АРЕШТУВАЛИ Й ЗВІЛЬНИЛИ ЗА КАВЦІЄЮ 250.000 дол. мільйонера Ганс-Гайнца Порста, який, як власник торговельного дому з фотоапаратами, їздив часто до Східнього Берліну і там нав'язав зв'язки з східньо - німецькою комуністичною розвідкою. Порст признав, що він є „марксистом" та що він хотів „пробити щілину в мурі між Західньою і Східньою Німеччиною". Йому закидають державну зраду і шпигунство в користь комуністів.

ПІВДЕННО - КОРЕЙСЬКІ ДЕРЖАВНІ МУЖІ Й ПОЛІТИКИ ЛЯКАЮТЬСЯ, що лагідність Америки супроти Північної Кореї, проявлена після того, як Північна Корея схопила американський корабель „Пуебло" і його 82-членну залогу, осмілить північно - корейських комуністів до дальших і нагальніших аґресивних атак проти Південної Кореї. Голова Комісії для закордонних справ в південно-корейському парляменті висловив своє обурення з приводу двосторонніх нарад представників ЗДА і Північної Кореї в Панмунджомі, бо — мовляв — такі наради з відсутністю делеґатів Південної Кореї практично рівняються визнанню Америкою північно - корейського комуністичного режиму.

У БОЯХ В МІСТАХ ПІВДЕННОГО В'ЄТНАМУ ВЕЛИЧЕЗНІ ВТРАТИ МАЮТЬ цивільні: в провінційній столиці Бентре згинуло коло 1.000 цивільних мешканців, а коло 1.500 було ранених, в місті Канто згинуло 50 цивільних мешканців і знищено 300 до 400 мешкальних домів, — сотні людей згинули в захопленому комуністами місті Віньйон. Жорстокість комуністичних партизанів переконала людей, що їхнє правління в краю було б катастрофою для народу, але покищо на 5-му році війни Південний В'єтнам, край і нарід, зазнали більшого знищення, в одному тижні, ані ж за всі попередні роки.

НОВИЙ ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР ЧЕСЬКОЇ КОМПАРТІЇ АЛЕКСАНДЕР ДУБЧЕК БУВ У МОСКВІ, де він буцім-то запевнив кремлівських володарів, що ЧСР не змінить закордонної політики, зате дещо злібералізує курс внутрішньої політики. Недавно чеські комуністи викинули Антоніна Новотного, сталініста й слухняного слугу Москви.

Президент переслав Конґресові законопроєкт про охорону споживачів

Вашингтон. — Президент Джансон 6-го лютого переслав Конґресові восьмипунктову програму охорони споживачів (в найширшому розумінні цього слова) проти обманників та інших злочинних елементів. В цій програмі пропонується більші права для Федеральної Торговельної Комісії, яка допоможе громадянству поборювати всякі обмани й надуження збоку ракетерів, обманників та фальшивників. Президент згадував про боротьбу проти обману в своєму зверненні про Стан Унії та в Бюджетовому зверненні. Тепер в окремому зверненні Президент пропонує такі заходи для поборювання обману в торгівлі, при уділюванні морґеджів та при продажу товарів на рати. Ось головні пункти цієї програми. 1. Заходи для поборювання обману в торгівлі. 2. Розглянути справу обманів при забезпечуванні авт. 3. Охороняти американських громадян проти газардової радіяції телевізійних апаратів та інших електронічних машин. 4. Недостачі в системі інспекції м'яса домашньої птиці. 5. Охороняти здоров'я споживача проти нездорової риби. 6. Засоби для охорони життя й здоров'я на водних шляхах. 7. „Дати нове значення різним гарантіям" після направи різних предметів. 8. Найменувати урядового адвоката, який заступав би інтереси споживача. Згідно з цим проєктом Федеральна Торговельна Комісія матиме право вносити скарги проти всякого обману та домагатися його негайного припинення. Президент заявляє, що дуже часто, і то запізно, споживач бачить, що його обманули, і що він заплатив забагато, що він затягнув морґедж на дуже довгий реченець, а деколи навіть тратить внаслідок цього дім. Запроєктований закон охороняти має покупців проти обману при купівлі товарів.

Президент перестерігає провідників заповідженого протесту у Вашинґтоні

Вашинґтон. — Президент Джансон на пресовій конференції в Білому Домі заявив, що провідники негритянського населення, які заповіли „похід на Вашинґтон" в квітні ц.р., повинні використати свою енерґію на те, щоб законними способами здобути свої цілі, а не публічними заворушеннями старатися припинити працю Уряду. Президент відповідав на запити журналіста, що думає робити Уряд у справі заповідженої масової негритянської маніфестації в столиці, яку організує негритянський провідник д-р Мартин Лютер Кінґ. Президент сказав, що демонстранти повинні представити свої домагання Конґресові, який старається схвалити закони для оборони громадянських прав. На думку Президента насильством не можна оборонити закон. Джансон заявив: „Співпрацюватимемо зі всіма групами в цій країні, щоб становище демонстрантів знайшло зрозуміння, щоб їхні прохання були вислухані, і якнайскорше полагоджені." Дорадник д-ра Кінґа, о. Джеферсон П. Роджерс відповів на заяву Джансона: „Мартин не жартує. Квітень може бути найцікавішим часом в столиці країни."

Уряд проєктує податок від витрат під час подорожей за кордоном

Вашинґтон. — Секретар скарбу Генрі Г. Фавлер, зізнаючи в Сенатській Комісії Способів і Засобів, виявляв урядовий плян зменшити число американців, які виїжджають до держав поза Західню Півкулю за допомогою податку, від виданих за кордоном долярів. Звільнені від оподаткувань мали б бути перші 7 долярів, коли б американський турист видав більше від цієї суми — тоді від дальших 8 долярів платив би 15 відсотків податку. Від виданих понад 15 долярів — податок виносив би аж 30 відсотків. Цей закон про податок від виданих за кордоном фондів мав би обов'язувати тільки літні туристичні сезони і він втратив би важність із днем 30-го вересня 1969 року. Кандидат на виїзд за кордон мусів би підписати заяву, скільки він бере зі собою долярів, що мали б право ствердити митні урядовці в тому місці, з якого він виїздив би. При прибутті до ЗДА турист мав би заявити, скільки долярів він витратив. Оподаткуванню підлягали б тільки витрати на харчі і мешкання, витрати на транспорт вільні від оподаткування. Проєкт нового закону зменшує зі 100 дол. до 10 дол. вільні від мита закуплені за кордоном товарі. Туристи мали б платити 5% податок від цін за користання з повітряного й морського транспортів.

Страйк робітників, які вивозять сміття, загрожує здоров'ю мешканців Ню Йорку

Ню Йорк. — В Ню Йорку в п'ятницю 2-го лютого застрайкували робітники, що вивозять сміття, і внаслідок цього по хідниках лежать цілі копиці сміття, а в одному місці мешканці одного бльоку висипали сміття на вулицю, і воно вкрило цілий бльок на дві стопи висоти. Місто внесло скаргу проти Товариства Уніформованих Санітарних Людей з просьбою про заборону страйку. Суд видав був заборону, бо, згідно з законом Тейлора працівники в публічній службі не мають права страйкувати. Та спілка не послухала судової заборони, і суд засудив її голову 63-річного Джана Дж. ДеЛурі до 15-денної тюрми та 250 дол. грошової кари за невиконаня судового наказу. Суд діяв п'ятого дня страйку, це значить 6-го лютого. 7 лютого члени робітничої спілки погодилися вивезти сміття зі шпиталів, шкіл та інших публічних домів, заявляючи, що вони зроблять це добровільно і безплатно, бо вони і надалі страйкують. Посадник Ліндсей заповів, що 7-го лютого почнуть палити сміття на вулицях міста, вибравши на це відповідні місця. Палення сміття відбудеться під доглядом пожежників і поліції. Місто має дати до користування мешканців 200.000 пластичних мішків на сміття. Посадник видав інші зарядження, щоб зменшити небезпеку від сміття, серед якого бушують не тільки бездомні коти й собаки, але й численні міські щурі.

ПЕРШІ СОЮЗОВІ ВЕЧЕРНИЦІ В ТОРОНТІ

Торонто. — Торонтські Відділи УНСоюзу запрошують членство і все громадянство на перші Союзові вечерниці, що відбудуться у суботу 17 лютого, в залі церкви св. Євхаристії 515 Бродвей евню, Схід. На забаві, яка розпочнеться о 8 г. 30 вечора, гратиме оркестра Дібрина „Як тебе не любити". Смачний буфет.

Продовжуються важкі бої за міста у Південному В'єтнамі

НА ПОБОЄВИЩАХ В'ЄТНАМУ. У вуличних боях за місто Гуе ворожа куля поранила американського вояка. Скрившись за подіравленою кулями стіною, його товариш сиґналізує, що потрібно санітарної допомоги.

Сайгон. — У Сайгоні, Гуе й інших більших та менших містах Південного В'єтнаму продовжуються важкі бої, бо комуністичні партизани всупереч до давньої тактики „наскоку й відвороту" вперто борються за здобуті позиції, ба навіть довозять до міст нові свої сили. Це діється шляхом конспіративної інфільтрації, як ось вони перевели знову в самому Сайгоні: з провінції Льонґан перейшли нові ватаги партизанів і перепачкувались до міста різними шляхами й способами. Насправді, як коментують деякі американські газети, столиця Південного В'єтнаму знаходиться другий тиждень „в облозі". Все ж, альянти мають одночасно деякі поважні успіхи в очищуванні міст від комуністичних партизанів і терористів. Ось так відібрано комуністам місто Контум та в значній мірі прочищено місто Гуе, дармащо прапори В'єтконґу маяли ще у вівторок 6 лютого над деякими тамошніми будинками. Тисячі цивільних мешканців міста Гуе схоронилися і перебувають в залях університету в Гуе. В Сайгоні деякі дільниці мають 24-годинну поліційну годину, в деяких мешканцям вільно появлятись на вулицях тільки від 8 ранку до 2 попол. Американське командування проголосило, що втрати ворога переступили 21.000 вбитими, але на ході воєнних дій цього не видно. Підпільне комуністичне радіо і розкидувані комуністами летючки говорять про їх „велику перемогу". Водночас реґулярні війська Північного В'єтнаму повели наступ проти уфортифікованого військово г о табору в Лянґаї, за 6 миль від Хезаню зараз на південь від здемілітаризованої смуги, що ділить дві частини поділеного В'єтнаму. Цей табір був американською базою для стеження за т. званим шляхом Го Чі Міня, яким Північний В'єтнам перекидав війська, амуніцію і всякі достави почерез Ляос до Південного В'єтнаму. Комуністи вперше наступали з танками й панцерними возами і вони здобули той американський табір. Про втрати нічого ще не сказано.

ЗДА відкликали літаконосець з найближчого сусідства Північної Кореї

Вашинґтон. — Американське командування відкликало могутній літаконосець „Ентерпрайс" з його позиції, яку займав на водах зараз напроти північно - корейського порту Пузан, куди південно - корейські комуністи загнали схоплений ними 23 січня ц. р. американський корабель „Пуебло" з 82-членною залогою. Пересунення 76.000-тонного воєнного корабля на кільканадесят миль далі повинно ніби створити „кращу атмосферу" для засекречених переговорів між ЗДА й Північною Кореєю щодо повернення Америці схопленого корабля і його залоги. На води недалекої Кореї поруч із „Ентерпрайсом" пересунено також літаконосець „Ренджер" і два кружляки — „Канберра" й „Шикаґо". Не відомо, де тепер стаціоновані ті кораблі. Тим часом південно - корейський парлямент прийняв гостру резолюцію з натавруванням тайних американсько-північнокорейських переговорів з виключенням з них будь-якого представництва Південної Кореї. Командант 50.000-ої американської армії, що стаціонована в Південній Кореї, генерал Чарльс Бонстіл, проголосив заяву з запевненням, що Америка дасть всяку допомогу Південній Кореї у випадку заатакування її збоку північно-корейських комуністів.

В Ґреноблі почалася Десята Зимова Олімпіяда

На Олімпійському стадіоні в Ґреноблі, Франція, почалися у вівторок, 6-го лютого, Десяті Зимові Олімпійські Ігрища. Відкрив їх офіційно коротким словом, до речі одним реченням, президент Франції ґен. де Ґоль після імпозантної дефіляди спортовців, які репрезентують в цих Ігрищах 37 країн учасників. Цій дефіляді приглядалося близько 70,000 осіб, хоч стадіон має всього 65,000 місць. Присягу в імені змагунів-учасників склав перед олімпійським вогнем принесеним з Олімпу з Греції, репрезентант Франції Лео Лякруа, а французькі літаки виписали на небі над стадіоном п'ять олімпійських круґів, герб Олімпійських Ігрищ.

Олімпійські Ігрища почалися в першому дні гокейними змаганнями, в яких в групі А Канада перемогла Зах. Німеччину 6:1, Чехословаччина — ЗДА 5:1 і СССР — Фінляндію 8:0. В другому дні Ігрищ почалися змагання жінок у фіґурній їзді на совгах, в якій після двох перших обов'язкових вправ веде репрезентантка ЗДА Пеґґі Флемінґ із точками 373.4. Першу золоту медалю Десятих Зимових Олімпійських Ігрищ здобув лещетар Італії Франко Нонес в бігу на трасі 30 кілометрів.

Д-р Олександер Ґудзяк — новий меценат ФКУ

Д-р Олександер Ґудзяк (другий зліва) вручає 1,000-доляровий чек д-рові Михайлові Логазі, місцевому представникові ФКУ. Побіч стоять: голова місцевого Відділу УКК мґр. М. Рубич (зліва) та заступник голови Наукової Ради ФКУ проф. д-р М. Богатюк.

Сиракюзи, Н.Й. — Д-р Олександер Ґудзяк, лікар-дентист і громадянин, відомий зі своєї праці в громаді та зі своєї прикладної жертвенности на народні цілі, і його дружина Ярослава ввійшли до покищо невеликого гурта меценатів Фонду Катедри Українознавства, пожертвувавши на ту ціль дальших $1,000.00. Д-р Ол. Ґудзяк був одним із перших членів Фонду Катедри Українознавства в Сиракюзах. Тепер, після проголошення про встановлення завдяки цьому Фондові катедр українських студій в Гарвардському університеті в цьому ювілейному році проголошення української державної незалежности, д-р Ґудзяк із власного почину зголосився до місцевого представника ФКУ д-ра Михайла Логази та склав на його руки свій княжий дар на здійснення великого задуму. Як відомо, Гарвардський Університет в дні 22-го січня ц.р. формально погодився на встановлення в системі того університету трьох катедр українських студій на базі фундацій у висоті по 600,000 долярів на кожну із цих катедр, прийнявши тим часом задаткову суму $270,000 на всі три катедри. Перша із цих катедр почне діяти, як ця загальна сума буде доповнена до 600,000 долярів, що ФКУ сподіється досягнути до вересня ц.р., щоб ця перша катедра українських студій в Гарварді могла бути урухомлена вже з початком нового академічного року. Д-р Олександер Ґудзяк є знову одним з перших, які відгукнулися на заклик ФКУ, склавши на ту велику ціль свій княжий дар. Екзекутива, Наукова Рада і місцевий представник ФКУ, складаючи д-рові Ол. Ґудзякові подяку за його меценацтво, висловлюють рівночасно надію, що за цим світлим прикладом підуть численні інші наші громадяни та що 50-річчя української державної незалежности матиме в Америці живий і тривалий пам'ятник у формі нового вогнища Української Правди в найбільш престижевому університеті.

Митрополит Германюк звертає увагу уряду Канади на важливість української мови

Вінніпеґ. — Митрополит Українців Католиків Канади Кир Максим Германюк надіслав, у зв'язку з працею державної канадійської Комісії Двомовности, листа до Прем'єра Канади Л. Б. Пірсона, датованого 15 січня 1968 р. В листі Митрополит прохає Прем'єра прихильно розглянути пропозиції члена Королівської Комісії для двомовности проф. Ярослава Рудницького про забезпечення конституційного права розвитку мов у Канаді тих етнічних груп, які в деяких частинах країни творять 10% чи й більше відсотків всього населення і користуються своєю рідною мовою. У листі підкреслено, що „без української мови наш Український Обряд, вживаний в українських католицьких і українських православних церквах Канади, не має запевненого кращого майбутнього в цій країні. Українська мова, це якраз та специфічність, яка творить Візантійський Обряд, чи пак Український Візантійський Обряд та таким чином збагачує Вселенську Церкву і Канаду новою формою богопочитання і національної культури". Покликаючись на зразкову розв'язку мовної проблеми в таких багатомовних країнах, як Швайцарія, Індія й інші та виявляючи далекосяжну проникливість, Митрополит-Патріот у листі до Прем'єра Канади зазначив: „Тільки конституційне право для української мови, як реґіональної мови, дасть українцям Канади змогу зберегти та далі плекати свою українську мову. Інші форми забезпечення таких прав, як от в адміністративній формі, дуже непевні, бо вони у великій мірі залежні від ріжних політичних ситуацій у часі і просторі."

Помер артист-маляр Роман Пачовський

Ню Йорк. — Після півночі з 5 на 6 лютого ц. р. помер тут у шпиталі на 57 році життя артист-маляр Роман Пачовський. Він був у минулих роках одним із найактивніших членів Головної Управи Об'єднання Мистців Українців Америки та мав великі заслуги в уладжуванні виставок ОМУА. Кругло рік тому з великим пієтизмом уладив — разом із своїм братом Борисом, графіком, виставку творів і родинних пам'яток свого покійного батька, поета Василя Пачовського, а в минулому році влаштував був свою останню індивідуальну виставку в Ню Йорку, на якій центральне місце займали його твори військово-історичної й патріотичної тематики. Займався виключно малярством. Покійний втішався загальною пошаною і симпатією завдяки не тільки своєму талантові й роботящості, але й спокійній милій вдачі та особистій культурі. Панахида відбудеться в п'ятницю о год. 7.45 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми, а похорон в суботу о год. 9 вранці відтіль до церкви св. Юра й опісля на цвинтар Оливної Гори на Квінсі. У зв'язку з смертю Романа Пачовського — відкликано заповіджені на суботу перед полуднем Загальні Збори Нюйоркського Відділу Об'єднання мистців українців Америки.

СВОБОДА SVOBODA
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Ict. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Ніксон і інші кандидати

Нема сумніву, що з усіх дотепер формально проголошених кандидатів в останніх президентських виборах Ричард Ніксон є найповажнішим і найбільш компетентним. Демократичний сенатор Юджин МекКарті є контркандидатом Линдона Джансона, який ще офіційно не заявив, чи хоче кандидувати, але який напевне кандидуватиме і кандидатуру якого конвенція Демократичної партії напевне затвердить. І Юджин МекКарті не має ніяких шансів виграти не то вибори, а й кампанію на демократичній конвенції, бо він виступає не з будь - якою позитивною, переконливою програмою, а з неґацією Джансона і його політики у В'єтнамі. Коли американські виборці мали б до вибору Линдона Джансона чи Юджина МекКарті, то напевне вибрали б або Джансона або Ніксона чи іншого республіканського кандидата, а не представника демократичних дисидентів. Це така очевидна правда, що справжній лідер внутрішньої опозиції в Демократичній партії, сенатор Роберт Кеннеді, пальцем не ворушить у користь МекКарті і цим „закопує" свого однодумця.

Не має теж шансів мишиґенський губернатор, Джордж Ромні, член ліберального крила Республіканської партії. Він почав щойно в останніх місяцях „давати себе пізнати" на всьому терені Америки, але його публічні виступи не були щасливі й не мали добрих відгуків в американській пресі. Він застосував пропаґандивну тактику „безпосереднього стику з народом", що її проводить на теренах стейтів Ню Гемпшир і Висконсін, де відбудуться найперші правибори: ходить від дому до дому, відвідує „супермаркети", стискає зустрічним руки і запевняє, що він — за мир, лад і добробут. Знавці передбачають, що він зазнає у тих виборах великого розчарування й виявить не так відвагу, як наївність, коли підтримуватиме свою кандидатуру аж до республіканської конвенції.

Ричард Ніксон був конґресменом, сенатором і двократним віце - президентом, дав себе пізнати всій Америці своєю кампанією за здемаскування комуністичного аґента в Державному Департаменті Альжира Гісса, є знаменитим знавцем внутрішньодержавних і ще кращим знавцем міжнародних проблем. Кажуть, що нема другого американця, включно з президентом Джансоном і державним секретарем Діном Раском, який особисто знав би стільки закордонних державних мужів і політиків, як Ричард Ніксон. За його найкращу рекомендацію вважають коментатори те, що він має ясно скристалізовані думки — і відповіді журналістам — на всі актуальні питання внутрішньої та закордонної політики, і що годі уявити, щоб Ніксонові можна було „сполоскати мізок" так, як це згідно з власним признанням ніби зробили Джорджеві Ромні у В'єтнамі.

Однак, Ніксон має за собою один величезний прогріх: він програв вибори на президента в 1960 році проти Джана Кеннеді і програв через два роки після того вибори на губернатора в Каліфорнії проти демократа Едмунда Бравна. Ці прогри створили Ричардові Ніксонові загальну опінію, що він „не є атрактивним для виборців кандидатом". Це створює для нього непригожий психологічний ґрунт. А така вже американська традиція, що атмосфера довкола кожного кандидата, на яку склалися різні подробиці, є рішальним у виборах чинником. Найкраще доказали це приклади з Джаном Кеннеді, який дуже часто бував відсутній на засіданнях Сенату, мав дуже малий досвід у внутрішньодержавних і ще менший у закордонно - політичних справах, але своїм талантом красномовця, своїм зовнішнім виглядом і чаром своєї індивідуальности здобув собі величезну популярність. Роберт Кеннеді властиво завдячує всю свою державну кар'єру братові Джанові і найбільшим його атутом по нинішній день є сентимент американців до пам'яті його трагічно загинулого брата. А втім, Роберт Кеннеді користується великою популярністю.

Отож існують поважні сумніви, чи Ричард Ніксон дістане номінацію від конвенції Республіканської партії, на якій вірогідно пануватиме погляд, висловлений Д. Д. Айзенгавером: треба призначити не такого кандидата, який має об'єктивно найкращі кваліфікації, а такого, який має найбільші шанси виграти вибори. За такого діяча вважають нюйоркського губернатора Нелсона Рокефеллера. Його мовчанку в справі своєї кандидатури вважають власне за його силу, так само, як за найбільшу слабість Джорджа Ромні вважають його надто швидке і поквапне проголошення своєї кандидатури. Ніксон був примушений проголосити свою кандидатуру, щоб доказати, що опінія про нього, як „того, що програє", неправильна, що він має за собою виборців.

Покищо маємо таку парадоксальну ситуацію, що за 8 місяців перед виборами найсильнішими кандидатами є ті, що не „кандидують": Джансон і Рокефеллер.

М. Бараболяк

ЛЕКЦІЯ З СКВУ

I

Найбільша користь з СКВУ в тому, що він указав наглядно шлях нашої будучої політичної поведінки: старатись будувати авторитет і забути про боротьбу за „владу".

З перспективи СКВУ вся ця метушня, звернена на перевагу в УККА та в місцевих громадських організаціях, виглядає неповажно. Бо навіщо кому вся ця перевага, чи назвімо її на ім'я — влада, у всіх тих комітетах здалась? Що зуміли досягнути ті, які „захопили" ту владу?

Посідання влади має сенс лише тоді, коли загал повинується тій владі до такої міри, що робить те, чого бажає влада, а не те, що кожний зокрема вважає за доцільне й корисне. Лише в дуже рідких випадках стається це без ужиття примусу. Це буває тоді, коли сила переконання тих, що при владі, така велика, що не викликає спротиву.

Коли, приміром, говоримо про владу, яку мала УПА на рідних землях, то це буде приклад також влади, що спиралась на силі переконання, але чи й там обійшлося без фізичного примусу?

В останніх роках у нашому суспільстві багато тертя через те, що колишні носії такої влади намагались і намагаються відновити традиції такого послуху у зовсім нових умовах. Таке намагання підкорити громаду неморальне, бо з уваги на неможливість стосування інших форм примусу, залишається хіба моральний тиск і дефамація, а ці засоби можуть довести лише до цілковитого розбиття суспільства. В умовах свободи думки і ідей це радше дорога до руїни.

Боротьба за впливи і „владу" це в наших умовах лише зайва витрата енерґії, що може принести користь одиницям, але не громаді і нації.

II

Цю правду виявив СКВУ. СКВУ мав успіх і здобув загальне признання не тому, що там проявилась якась нова наша влада, у формі якогось суперкомітету, а тому, що там засіли за спільним столом люди, що хоч поодиноко не мають ні влади над нами, ні авторитету, репрезентували збірний авторитет.

Мати авторитет це щось більше, як мати впливи чи владу. Авторитет обійдеться без примусу. Це — сила, що викликає послух без стосування будь - якого тиску. Це корисна прикмета людей, що є носіями влади, але вона не спирається на тих силах, що на них мусить спиратися влада.

В старому Римі авторитет походив із апробати сенату, що був висловом передумання й досвіду (авторітас). Так і донині залишилось: авторитетним уважаємо те, що має апробату розсудку, розваги і досвіду.

Бачачи у проводі СКВУ представників різних політичних груп, людей старих, середнього віку і наймолодших, достойників такої консервативної сили, як Церква, репрезентантів різних ідей і поглядів, наша громада зідхнула з полегшею, що є врешті хтось, хто викликає повагу і довір'я.

Всяка акція, а політична головно, матиме підтримку, коли має вигляди на успіх. Вигляди на успіх у передбаченій будуччині, не за століття. Особливо нині, коли політичні умови такі змінливі, а політичне майбутнє навіть великих народів таке непевне. Авторитет — це здатність надати напрям нашим бажанням і діям в інший спосіб, що, згідно з людським розумуванням і силою передбачення, наші дії повинні довести до цілі. Наша віра в авторитет існуватиме лише тоді, коли матимемо підстави думати, що той, хто нас веде, знає, що робить.

Віримо в авторитет лікаря, коли його діягнози виявились правильними. Мусимо вірити й політикові, коли його оцінка політичної ситуації в минулому виявилась правильною. Віримо тим, що мають більше інформацій про політичну ситуацію в світі й аналізують її. Більшість із нас вірить през. Джансонові, бо вважає, що він має більше інформацій, як ми, і кожний свій крок розважає у крузі знавців.

Митрополит Шептицький був для нас і політичним авторитетом, бо не обіцяв нам успіхів, а, розуміючи політичну ситуацію, приготовляв нас на довгі невдачі й терпіння.

III

Хоч і авторитети не вічні. Міняються і політичні вальори у змінених обставинах. Аденауер був у 50-их роках беззастережним авторитетом, бо вивів Німеччину з руїни. Але на початках 60-их років і його авторитет дещо зблід. Авторитет завжди пов'язаний із процесом переоцінки фактів і розумування. Немає справжнього авторитету, що спирається не на тих основах, а на емоціях, як учить приклад з долею Гітлера. Авторитет през. Джансона може упасти, але в такому разі його заступлять особи, сперті не на емоціях, а лише на силі переконання, — ті, що знайдуть кращу розв'язку проблем, перед якими нині стоїть Америка. Ту ж саму правду виказав у нашому громадсько - політичному житті СКВУ теж: що нема поваги без переконання, і що довір'я викликає лише орган, який дає запоруку, що він розважить справи, проаналізує і буде еманацією збірної думки всіх можливих напрямів і факторів, а не диктатом тих, що в той чи інший спосіб захопили „владу".

Авторитет, а не „владу" нам треба підбудовувати. Це — лекція, яку дав нам СКВУ.

Мих. Килимний

ПОЖНИВ'Я СОВЄТСЬКИХ СВЯТКУВАНЬ

(2)

По численних візитах совєтських ватажків, зокрема самого Брежнєва, до Праги, Антона Новотного усунуто зі становища керівника ЦК комуністичної партії Чехо-Словаччини, а на його місце „вибрано" Олександра Дубчека, який раніше працював на різних відповідаль н и х посадах в СССР. Леонід Брежнєв негайно надіслав до Праги телеграму: „Центральний Комітет КПСС висловлює певність... у зміцненні зв'язків і дружби між нашими двома партіями і країнами, базов а н и х на принципах марксизму - ленінізму і інтернаціонального соціялізму..." Дубчека Москва вважає за більш „слухняного", як Новотний, що останніми часами „задивлявся" на Захід.

Впадає в очі і вислужництво Гомулки перед Москвою, зокрема в підтримці ним московської політики супроти Ізраїлю та червоного Китаю.

Всіми цими заходами Москва хоче забезпечити собі успіх на міжнародній комуністичній конференції в Будапешті, щоб зміцнити свою провідну ролю в комуністичному світі.

Невдалий виступ Брежнєва в Києві

Розглядаючи „досягнення" СССР за минуле 50-річчя, ми навмисно оминули національне питання, яке було широко відображене в повідомленнях пресо в и х аґенцій АП, АНСА, Ройтера, бразилійських кореспондентів у Москві.

Ось перед нами московські „Ізвєстія" з 24 грудня 1967-го року. Більшість часопису присвячена „ювілеєві УССР". Читаємо про „об'єднане урочисте засідання Центрального Комітету КП України і Верховної Ради Української ССР", що відбулося в Києві 23-го грудня м. р. В ньому взяв участь Леонід Брежнєв, але не було ні Косиґіна, ні Підгорного. Серед голів делегацій совєтських республік та окремих великих міст бачимо переважно керівних партійних, а не державних працівників. Також головну доповідь про „50-річчя УССР" виголосив перший секретар ЦК КПУ Петро Шелест, а не голова ради міністрів Володимир Щербицький чи голова президії Верховного Совєту Дам'ян Коротченко. Отже, свято мало підкреслено партійний, а не державницький, характер.

З-поза меж СССР приїхали до Києва тільки „представники проґресивних українців", тобто комуністи українського роду із ЗДА та Канади. За згаданим газетним звітом, на урочистому засіданні не було делеґацій з жадної комуністичної країни, що не входить до складу СССР.

Виходить, що в Москві не дуже покладались на пропаґандивну показовість свята, бо добре знали, що сам той ювілей зшитий білими нитками.

Після короткого привітання Брежнєв почав свою промову з того, що в СССР цього року закінчують витоп стомільйонової тонни сталі, в чому беруть участь і металюрґи України. В західніх часописах переплутали УССР з СССР, і вийшло, що ту кількість сталі достроково витоплюють металюрґи України. Далі, за Брежнєвим, часописи подали, скільки Україна виробляє електроенерґії, видобуває вугілля, руди, скільки вирощує збіжжя тощо.

Впливовий бразилійський часопис „О Естадо де Сан Павльо" матеріяли, присвячені відзначенню „50-ліття Радянської України", вмістив під заголовком „Москва проти націоналізму", хоч Брежнєв на цю тему говорив небагато.

Згаданий часопис, навівши слова Брежнєва про сто тисяч тонн металу та про інші показники економіки України, підкреслив колоніяльний визиск її Москвою. Замість непереконливих розумувань Брежнєва про створення Совєтської України (до речі, він таки ні разу не згадав про її „суверенність" чи „само с т і й ність"), „О Естадо де Сан Павльо" під окремим підзаголовком „Україна" подав коротку, але ядерну довідку про те, що Україна першою з неросійських країн після розвалу царської Російської імперії проголосила себе Народною Республікою. Та большевицький уряд Леніна пішов війною проти України і по роках боїв — заволодів нею. Совєтський режим в Україні був встановлений російськими багнетами, проти волі українського народу. Цією довідкою цілковито заперечено ствердження Брежнєва, що „український народ у братній сім'ї соціялістичних націй здобув те, за що віками боролися його кращі представники, — свободу від гніту й експлуатації, свою національну соціялістичну державність".

Та для нас найцікавішим є окреслення цитованим часописом українського націоналізму під совєтським режимом. Насамперед відкидається постійну московську кваліфікацію його як „буржуазного". Відкидається й твердження Брежнєва, що націоналізм перешкодж а є „гармонійному розвитко в і соціялістичних націй". Врешті, часопис гов о р и т ь: „Міжнародні політичні спостерігачі вбачають в атаках Брежнєва проти націоналізму його настороженість щодо китайської політики і румунських заходів".

Таким чином український націоналізм під совєтами є відповіддю України на шовіністичний курс Москви, і з цієї самої причини український націоналізм можна вважати своєрідним попередником націоналізмів в інших комуністичних країнах, зокрема в червоному Китаї та Румунії.

(Кінець)

К. Степовий

НА ЧАСІ

Заголовок цієї статті „НА ЧАСІ" подаю тому, що хочу пригадати всім, у кого б'ється українське серце, про подію, яка в історії нашого народу є чи не найболючішою, — про московський ґеноцид 1932-33 року.

Попри всі ювілейні дати, які ми відзначали в 1967 році, як то 50-річчя Великої Української Революції, 25-ліття УПА, 50-ліття Збройних Сил і т. д., на сторінках преси з'являються статті, дописи і навіть оголошення, в яких намічається конкретні пляни, висловлювались думки і міркування про відзначення в 1968 році 50-ліття відродження Української Держави 22-го січня, трагедії Крут і ін., але я ще не вичитав ніде і не почув жадного голосу в справі відзначення 35-ої річниці великої трагедії, що сталася в 1933 році на східніх землях України.

Так, це правда, всі події, які ми відзначали в 1967 році, мають велике значення в історії боротьби української нації за своє визволення від різних окупантів, і ми мусимо їх відзначати. Але ні в якім разі не смієно забувати події, що забрала з цього світу мільйони невинних матерів і дітей, наших братів і сестер.

Якось складається так, що цю велику трагедію ми обходимо мовчанкою, хіба хтось напише декілька слів у пресі чи пригадає її жертви в колі своїх ближніх. Але відзначити і вшанувати гідно академією чи відповідним святом цих шість мільйонів українців, що загинули в тяжких муках голодо в о ї смерти, і то хоч би в ювілейні дати 25-ти, 35-ти чи 50-ліття, — немає кому. Немає кому взятися за цю справу, хоч напевно не знайдеться жадної української родини з тих, що перебували під совєтами, в якій би хтось із близьких не загинув під час штучного голоду в 1933 році.

Пригадую, як у 1948 році, в 15-ту річницю Великого Голоду, тисячні маси українців з усіх земель соборної України з плякатами і транспарентами, з хрестами й хоругвами на чолі з священиками маршували вулицями Мюнхену в Німеччині, пригадуючи злочин Москви чужинцям. Пригадую, як уже тут, в Америці в 20-ліття Великого Голоду, у вересні 1953 року, по 5-ій Евню Ню Йорку йшло понад 15 тисяч українців на чолі з духовенством. Дійшовши до Мангеттен - центру вони не могли всі зайти в нього через брак місця, щоб взяти участь у великій маніфестації на пошану мільйонів українців, що загинули з вини московського комуністичного молоха.

Це дійсно був великий здвиг - похід українців з усіх земель України, який був відзначений майже в усіх часописах Ню Йорку. Безумовно, що ця маніфестація, на якій були представники не лише американського уряду, але й інших держав, до глибини душі зворушила кожного її учасника.

Відзначення цієї трагічної події в 1948-му і в 1953-му роках мало подвійне значення. Поперше ми, українці, показали світові той фактичний стан, в якому перебував наш 45-мільйоновий нарід під московською займанщиною. І, подруге, ми вшанували масово і одностайно, по - соборницьки ті мільйони жертв, що з вини червоної Москви сконали на широких просторах своєї рідної землі.

Рік 1958 був дійсно ЮВІЛЕЙНИЙ, бо чверть століття минуло тоді від тої жахливої події. Але наші почуття до жертв московського ґеноциду стали слабшати, і коли були десь відзначення, то вони вже не мали масового характеру. А вже в 30-ту річницю Великого Голоду на Україні майже в жадній місцевості нашого поселення цих відзначень не було. Лише в усіх православних церквах на зарядже н н я Консисторії Украінс ь к о ї Православної Церкви в ЗДА відправлено панахиди, а в самому Центрі — осідку нашої Православної Церкви, в Бавнд Бруку при наявності великої кількости народу була відправлена всенародна панахида, яку очолили Високопреосвященіші Владики Митрополит Іоан і Архиєпископ Мстислав.

В 1968 році припадає 35-[illegible] голодової смерти міль[illegible] наших братів - українців. Пригадаймо цю велику трагедію 6-ти мільйонів мучеників. Належно підготуймось і відзначмо гідно їхню пам'ять, бо вони на це заслуговують. Ш и р о к о представмо цю подію в пресі, вшануймо їхню пам'ять величавими академіями, почавши підготову до цього вже тепер.

Хоч і доводиться чути нарікання, що вже забагато у нас свят та академій, забагато річниць, мусимо пам'ятати, що є річниці, яких не смієно поминути байдуже. До цих річниць і належить трагічна річниця 1933 року.

Було б національним злочином, коли б ми, перебуваючи у вільному світі, де всі річниці можемо відзначати вільно, без будь - яких застережень збоку місцев о ї влади, не зможемо у 35-річчя відзначити і вшанувати пам'ять трагічно загинулих наших дітей, матерів і сестер, братів і батьків.

● **У Сайґоні й інших містах Південного В'єтнаму** відбулися в минулому тижні різні трагічні сцени у зв'язку з масовим наскоком тамошніх підпільних терористів. Один південно - в'єтнамський старшина, вернувшись додому, знайшов тіла жорстоко вбитих — своєї дружини й двоїх дітей. Американський воєнний фотограф схопив момент, як той старшина із залитим слізьми обличчям виніс на руках мертве тіло своєї улюбленої донечки. В іншому випадку військовий поліціянт привів до південно - в'єтнамського шефа поліції у Сайґоні генерала Нґуєна Нґо Лока схопленого із зброєю в руках старшину в'єтконґу. Названий генерал вхопив за пістолю і застрілив полоненого терориста. Цю сцену теж вхопив один фотограф.

СВІТОВИЙ КОНҐРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ

Володимир Янів

ПРИВІТАННЯ ТА ПОБАЖАННЯ ВІД УХР

Високий Конґресе!

Маю честь привітати Високошановний Збір Високоповажаних Делеґаток і Делеґатів від Українського Християнського Руху, як світової централі 5-ти крайових об'єднань і 9-ти делеґатур УХР, які в сумі розвивають діяльність в 14-ти країнах нашої діяспори у вільному світі — в Австралії, Південній та Північній Америці й Европі. Користаю з нагоди, щоб висловити кілька думок і на їх тлі скласти побажання для Конґресу.

Ствердження, що живемо на грані двох епох, належить уже до банальних. Про цей факт говорилося й під час нашого Конґресу. На порозі нової „плянетарної" епохи наша молодь — спільно із молоддю всього світу — задивлена в дослівному й переносному значенні у зорі, які вона хоче добути й створити на них кращий — ідеальний — світ. Це її добре право, хоч у її гарних мріях більше утопічности, ніж тверезої реальности. Проте, бажання добра споконвіку полонило всіх, і в цім бажанні добра старше покоління, яке Конґрес ініціювало й організувало, мусить бути солідарне з поколінням, яке приходить на зміну і з яким ми мусимо знайти спільну мову.

При тому, однак, мусимо бачити і небезпеки, які нам ця „плянетарна" мрія приносить, і про це на Конґресі досі мови не було. Бо сучасне мрійництво віддалює молодь — як це парадоксально не звучить — від Бога й народу, отже від ідеалів, які для старшого покоління були найбільшими святощами і яким, — зрозуміло — і наш Конґрес у привітаннях і доповідях присвятив найбільше уваги.

Нові величезні успіхи техніки виносять знову на найвищий п'єдестал, як це було вже перед обидвома світовими війнами, зокрема на переломі XIX і XX стол., віру в розум та культ раціоналізму, а ця віра породжує сподівання, що майбутнє людство зуміє при допомозі досліду й наукової синтези краще розв'язати також питання державного устрою та соціяльного ладу. Віра в щасливе людство, яке розв'яже всі національні і соціяльні проблеми, притемнює молоді картину нації, Батьківщини. Це тим часом служба для рідної спільноти призвала старше покоління до великого екзоду — до виходу з окупованої, змушеної терором до мовчання України, де потоптано всі засадничі права людини.

Якщо ми не усвідомимо вчас цієї загрози, то станемо перед великою небезпекою, що наш І-ий Конґрес буде одночасно останнім, в кращому випадку передостаннім, бо між поколіннями настане прірва, а по відході „старої ґвардії" — пустка.

Але пустка загрожує не тільки життю спільноти, пустка загрожує також життю одиниць, захоплених оманливими досягненнями цивілізації, без віри у тривкі ідеали, без Бога і його законів. Ми чуємо ввесь жах цієї своєрідної „кончини віків", коли культ розуму — почерез добробут, почерез гординю, почерез егоїзм — змусить поклонятись золотому тельцеві чи приведе до новітнього Вавилону.

І саме з цього жаху доби, з жаху перед пусткою виростає завдання для організації, яку репрезентую, а почерез неї для цілої нашої спільноти, для якої глибока релігійність є невід'ємною складовою частиною нашої душі, нашої вдачі, нашого світогляду. Бо хто-як-хто, але саме ми, чия Церква перейшла і проходить через геєнну мук, через новочасну Голготу, покликані найбільше до оновлення віри у світі, який переживає кризу.

Для Заходу завжди були прикметні гострі контрасти й екстреми. На Заході в середньовіччі витворилася концепція Бога, як Всемогучого Панкратора, як караючого і нерідко жорстокого судді, і звідти було перенаголошення вічної кари, пекла, терпіння, звідти інквізиція, автодафе, переслідування і священні війни. Сьогодні Захід, пізнавши невчасно помилку, попадає з одної крайности в другу, з одної пересади в іншу, і хоче накинути всім — у запереченні св. писань і науки Церкви — помилкову концепцію Бога, як милосерного дідуся, який радий би й чортові простити і який примикає очі не тільки на слабості людини, але й на її злочини. Не боячися більше кари, людина забуває християнську філософію терпіння, і йде назустріч тільки радості, яку часто вбачає в особистій вигоді, а то й гедонізмі. Яке буде майбутнє такої людини й спільнот, що складаються з таких людей?

Східня Церква, а з нею й Українська - Східня Церква, були вільні від цих крайностей. Концепція Східньої Церкви бачила у Господі ідеальну синтезу всепрощаючого Батька, що приймає розкаяного блудного сина, але й караючого судді для закам'янілих злочинців. Привернути цю концепцію Вселенській Церкві, допомогти їй перемогти глибоку кризу — ось велика місія Української Церкви, ось наше велике призначення, яке нас може випровадити з нашого ґетта вузьких заінтересовань та дрібних спорів і яке широчінню обріїв може полонити нашу молодь, що шукає ідеалів.

Філософічна концепція Бога зближає одночасно Українські — досі ще розділені — Церкви: Православну й Католицьку, бо вони в своїй східній духовості рідні посестри.

І тому Українські Церкви — Католицька й Православна — повинні спільно шукати шляхів, як перемогти духову кризу, яка опановує віруючий світ, навіть духовенство і навіть ієрархію Заходу. Ось візія для Церков, але треба пам'ятати, що тільки сильні Українські Церкви зможуть без недовір'я, без

(Закінчення на стор. 3-ій)

Степан Куропась

ШИКАҐОВСЬКА ХРОНІКА

Свято актів 22 січня відзначила наша громада імпозантно. Бенкет у Шато-Роял зібрав 300 людей, які заплатили по 10 дол. вступу, а коло 50 осіб пішли з браку замовлень додому. Академії, реферати все ті самі, нудять людей і бесідників, які вже нічого нового не можуть сказати. Головним гостем і промовцем був президент УНР Микола Лівицький. Привіти складали литовці, чехи, поляки і американці. Були це короткі промови б. генералів і полковників з-перед 50 літ. Литовський ген. Дермонтос, польський полк. Гарцай і чеський полк. Пешта стверджували, що без самостійної України не буде самостійности і їх націй.

В мистецькій програмі виступали пані Бранка Кривуцька з Дітройту, ансамбль бандуристів і танцюристів ОДУМ під пров. Анатоля Луппа, проф. Ігор Білогруд та діти Роксана Дикий і Юра Целинський, які доказували чудес гуцульськими танками „На полонині".

На імпрезі були Преосв. Єпископ Олександер і о. Головатий, які зачали і закінчили бенкет молитвами. Імпрезією добре проводив проф. д-р В. Маркусь. Збірка на Дім УНРади в Мюнхені принесла кілька тисяч долярів.

Була це друга імпреза з приводу 50-ліття України, бо дух СКВУ ще з Ню Йорку до нашої громади не дійшов.

Портрети протиросійських „злочинців" в Україні, це тема, яку розбирали в нас проф. Мих. Пап з Клівленду і проф. Юрій Пундик з Міннеаполісу. Прелеґенти були озброєні документами і інформаціями відносно найновішої дійсности в Україні. Дух спротиву Москві у світлі творчости Симоненка, Чорновола, Світличного, Геврича, Геля, Заливахи, Дзюби, Зваричевської, Караванського, Масютка, Чубатого, Шевчука й інших вказує, що навіть вихованці комсомолу і членк партії стають в обороні української мови і свободи слова. Всіх вичислених людей науки і літератури не можна зачисляти до буржуазних націоналістів, але вони в умовинах терору партії і уряду діють для добра України. Заля собору св. Володимира в суботу 16 грудня 1967 рула свідком цікавого докладу професорів. Проф. Пап ствердив, що найбільше відстала маленька частина України Пряшівщина помагає культурному спротиву України, бо що не можна друкувати в Україні — друкується в Пряшеві. Журнал „Дружно вперед" є цього доказом. Проф. Пундик твердив, що процеси в Україні мають дати новий зміст життя українців, тому українці у вільному світі повинні боронити нових лицарів, які мають відвагу ставити чоло Москві. А щоб боронити, треба бути поінформованим, треба читати. Такою новою літературою є книжка „Лихо з розуму", яка недавно вийшла в Парижі.

Доповідь влаштувала ОДВУ — 7-ий відділ, а нею проводив д-р Ю. Гасцький. По доповіді йшла ще довго розмова про СКВУ й інші актуальні справи в клюбі Коновальця.

Чесько - Польсько - Українське Товариство дає наперемінy доклади на тему співжиття і спільної праці цих народів. Останній виступ 8-го грудня відбувся з ініціятиви чехів в клюбі „Камелія" в Бервині. Доклад про походження слов'ян мав проф. Льойоля університету д-р Шварценберґ. Родина Шварценберґів — це німці, які стали чехами. Одна 30-та частина поверхні Чех була покрита добрами Шварценберґів, які одержали ті мастки по чеській прогрі на Білій Горі 1620 р. Шварценберґи були добрими господарями і дипломатами у чеській службі. Доповідач був останнім амбасадором Чехо - Словаччини при Ватикані. Доклад був науковий, але грішив тим, чим грішать всі чехи, русофільством.

Д-р Павло Турула, тогорічний голова організації делікатно спростував професора, коли той в Київській Русі бачив перше москалів, а не українців. Того роду зустрічі є потрібні, бо навіть наші приятелі не знають не раз нашої історії. Не знають її й американці, бо університети в Америці є переповнені білогвардійськими російськими професорами, які не визнають України і про неї не вчать своїх студентів.

Василь Дорошенко, союзовець, націоналіст і примірний громадянин, яких тепер мало, помер нагло на 48-ому році життя. Його родина, його православна громада, і велика українська колонія в Шикаґо, похоронила цього ревного українського патріота з належними почестями. Покійний перейшов всі тортури совєтського режиму аж знайшов трохи спокою в Донбасі. Під час великого українського ісходу виїхав до Бразилії, а кілька літ тому переїхав до Америки. Одинока радість родини і громади таке, що ім'я Дорошенків в Шикаґо не загине. Оставив він сина Анатоля, надійного інженера і підростаючого внука.

„Фратернал Андеррайдерс" це об'єднання братських організацій, до якого належить і УНСоюз. Час-від-часу організація скликає збори і дає ради і вказівки, як здобувати нових членів. В четвер 14 грудня м.р. такі ради давав учасникам директор Пирду університету Арчер. Темою його викладу була жінка, яку братські організації поминають а хапаються перше за чоловіків. А жінка, а не чоловік — є вождем в родині, бо вона дбає за дієту родини, є кухарем, санітетом, учителем, контрольором, покупцем, кравцем, психологом дітей, архітектом, огородником, шофером, фешен дізайнер і т.д. Такого експерта, що має так багато фахів, важко заступити в родині. А мимо того жінки є асекуровані пересічно лише на 2,000 дол. Коли числити їх домашню ріжнородну працю лише по 1.25 дол. на годину, то вона варта 5,480 дол. річно. За те дівчину, що йде до коледжу, яка нічого не заробляє, жадного фаху не має, асекурується в Америці на 5.000 дол. Повинно бути навпаки.

Асекураційний аґент мусить перше всього знати себе, він мусить вірити, що він є непереможний, популярний, себепевний і мусить вірити в успіх своєї праці. Мусить студіювати нову науку — психо - гібернетику, бо його праця — це професія, а не „парт - тайм" — витрата часу. Братські організації мусять говорити, думати і продавати „високо", цебто мати великі грамоти, якими можна б служити клієнтам. Треба думати на одну ґенерацію вперед. Закінчив він інтересний виклад словами з Євангелія св. Матея: „Хто стукає, тому отвориться!"

Українські релігійні розрухи в нашій громаді знані вже в цілій Америці. Пишуть про них газети, показують на телевізії, говорять про нас компютори і відомий Кронкайт. Ім'я України стало голосним. Отже, що може про справу написати кореспондент „Свободи", як про неї вже стільки написано? Можна хіба жалувати, що дійшло до такого жалюгідного стану внутрішньої війни і то нехолодної.

Що інтересує громаду, — це те, який буде кінець спору, який вислід? Що розрухами можна осягнути? Я не збираюся бути пророком, але думаю, що громада повинна покликати до життя якесь тіло „ад гок" для злагіднення громадянської війни, яка нам слави не приносить! От як здався б тепер відділ Українського Конґресового Комітету, який добрі люди в Шикаґо закопали. Є дві Централі Ліґа і Об'єднання, і ладу не буде, доки громадянство не зрозуміє, що зробило помилку і добру справу завалило!

Церковна жертвенність в нашій громаді і змаліла і збільшилася. З бюлетеню парохій видно, що є жертводавці, які дають в неділю на „тацу" 25 дол. є багато по 10 і 5 дол.

Зате є багато людей, що привикли давати до коверти „кводра". Часи кводра минули, колись за кводра було 2 пачки циґарок, тепер одної не можна купити. А церква має видатки — опал, світло, платня священикам і т.д. З кводрів оплатити видатків не можна.

На жаль, є ще люди, що дають до коверти 10 центів. Старі емігранти навіть в часі депресії „дайма" не давали на тацу, а політична еміґрація в часі добробуту хоче „даймами" вдержати церкву! На американських зборах, на яких я маю нагоду бувати, все нам радять: треба клієнта, чи консумента, перевиховати, бо часи міняються і вони мусять мінятися з ними.

О. ЕМІЛІЯН МОНАСТИРСЬКИЙ

(У 25-річчя священства)

о. Еміліян Манастирський

Всесвітліший отець Емілілян Манастирський, Генеральний Вікарій Стемфордської Дісцезії, відзначить своє двадцятьп'ять-ліття священства 11-го лютого 1968 р.

Народився він 25-го серпня 1919 року в містечку Джанет, Па. з матері Анни, з дому Созанська, та з батька бл. п. Лева Манастирського. Початкову освіту одержав в м. Ембрідж, Па. і перейшов до Стемфорду, Конн. до Гайскулу св. Василія, де навчався два роки. Диплом закінчення середньої освіти одержав у гайскулі св. Вероніки в Ембріджі, Па.

Боже провидіння покерувало ним так, що молодий юнак рішився стати священиком і поїхав на науку до Риму, до Папської Колеґії ім. священомученика Иосафата. Перебуваючи в Колеґії, юнак Емілілян відбував студії на філософічному й теологічному факультетах в університетах „Поширення віри". 12-го березня 1942 р. висвячено його на диякона, але влітї того ж року разом з іншими нашими студентами мусів залишити Европу внаслідок воєнних дій. В ЗДА він докінчив теологічні студії в Католицькому Університеті у Вашинґтоні. Пастирські свячення відбулися 12-го лютого 1943 р. у Філядельфії, а рукоположення довершив бл. п. Кир Константин Богачевський, тоді Емілілян в Ембріджі у церкві св. Петра й Павла, 21-го лютого 1943 року. Перше призначення одержав він, як сотрудник при Катедрі Непорочного Зачаття у Філядельфії, де рівночасно о. Емілілян виконував обов'язки секретаря в канцелярії Кир Константина Богачевського.

У вересні 1942 р. о. Емілілян поступив на вищі студії в Католицькому Університеті, де записався на Відділ бібліотекарства, по закінчені яких одержав диплом маґістра бібліотекарськиь наук. Тоді одержав призначення на бібліотекаря в Колеґії св. Василія в Стемфорді, Конн., де рівночасно навчав латинської мови у гайскулі.

В роках 1944-1948 виповняв обов'язки сотрудника в парохії св. Івана в Нюарку, Н. Дж., Святого Духа в Брукліні, Н. Й., св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й., звичайно під час неділь й свят. В міжчасі записався на Філософічний Відділ Фордгемського Університету в Ню Йорку, де закінчив студії в стислій філософії, та став професором цієї дисципліни в Колеґії св. Василія. Виповняючи ці обов'язки, він був іменований мира В. в Стемфорді аж до часу, коли можна було заступити його новим парохом із новоприбулих священиків з Европи.

Отець Манастирський служив при Єпископі Кир Амврозії Сенишині як секретар, консультор-радник й як член Директорії Стемфордських Дісцезальних Організацій. У вересні 1962 року Кир Йосиф Шмондюк другий Єпископ Стемфордської Дісцезії, призначив о. Манастирського своїм Генеральним Вікарієм. Крім цих обов'язків о. Емілілян посвячував свій час для стемфордської громади, будучи капеляном Католицької Бібліотеки при „Лицарях Колюмба", а тепер він є головою Комітету для набору книг для цієї ж бібліотеки.

о. Манастирський є активним членом професійних організацій, як Американського філософічного Товариства, Асоціяції Американських Бібліотекарів, Товариства Українських Бібліотекарів, Католицької Асоціяції Бібліотекарів, Теологічного Товариства та Асоціяції Національного Католицького Виховання.

11-го лютого 1968 р. Всесвітл. о. Е. Манастирський відправить Благодарну Літургію в Каплиці Колеґії св. Василія у Стемфорді, Конн. Владика Кир Йосиф Шмондюк буде приявний. Асистуватимуть оо. Всесвітл. монсіньйор о. М. Бохневич, шкільний товариш Ювілята, — парох церкви св. Івана в Дітройті, та Всечесн. А. Крохмальний, парох церкви св. Петра й Павла в Ембріджі, Па. Проповідь виголосить Всесвітл. монс. о. В. Паска, Ген. Вікар Дісцезії в Шикаґо.

Старанням адміністрації й факультету Коледжу відбудеться бенкет на пошану Ювілята, для вшанування його срібного ювілею священства в залі Соціяльного Центру при церкві св. Венедикта у Стемфорді, Конн.

о. С. І. Хрепта

Відзначили Золоті Роковини у Вилимантик

Українська громада Вилимантику достойно відзначила роковини відновлення Державности і Соборности України. 10-го січня посадник міста Вилимантик С. Кокоска в присутності делеґації від відділу УККА, від осередку СУМА, Українського Нар. Дому та Гуртка укр. народної ноші, підписав проклямацію, якою проголосив день 22-го січня 1968 р. Українським Днем. 21-го січня спільними силами відділу УККА та СУМА відбулося свято - концерт в Українському Народному Домі, на пошану відновлення Державности і Соборности України, а впродовж 22 січня коло міського будинку повівали два національні прапори: американський і український. До української делеґації входили: Р. Головатий, П. Колісник, О. Головчак, І. Здирко, О. Кушнір, о. О. Кропельницький від Автокефальної парохії, М. Майних, І. Наумек, М. Тимків та Д. Мотиль, о. А. Назаревич від католицької парохії та М. Бабій.

ПРИВІТАННЯ ТА ПОБАЖАННЯ ВІД УХР

(Закінчення зі стор. 2-ої)

підозрінь, без страху говорити між собою. Тільки сильні Церкви зможуть спільно шукати дороговказів у майбутнє, для майбутньої Вселенської й Апостольської Церкви.

І тому я, як український мирянин-католик, з глибини серця бажаю сили — розвитку — розмаху Українській Православній Церкві, тим більше, що УХР ідею зближення поставив і твердо переводить від самого свого існування, отже майже за десять літ перед Вселенським Ватиканським Собором, від часу якого ввесь світ опанований цим екуменічним духом, що вселився в наші серця раніше.

Я певний, що ці самі почування є також в серцях усіх тут присутніх братів-православних, що всі вони бажають так само щиро сили Українській Католицькій Церкві. А тому дозволю собі ще затримати увагу Конґресу на актуальній проблемі Української Католицької Церкви.

Сила нашої Церкви і, автоматично, її майбутнє відродження у вільній, у суверенній Україні, якого так гаряче бажаємо, залежить від її єдности, а єдність Церкви — це єдність її Проводу. В свідомості єдности Містичного Тіла українські миряни, духовенство і ієрархія мусять бажати для сили Церкви патріярхального устрою зі спільним синодом, завершеним Головою-Первоієрархом з повними правами і повною юрисдикцією для цілої Помісної Української Церкви, яка для нас є духовою спільнотою, незалежно від того, чи вона зв'язана безпосередньо з Рідними Землями, чи діє в діяспорі.

І тут основа моїх побажань для СКВУ, які хочу висловити поруч із привітом від УХР:

щоб нам усім пощастило поставити полонюючу і зобов'язуючу візію Українських Церков у їх місії у Вселенській Церкві і їх завдань на опанованім комуністичним матеріялістичним безбожництвом Сході, —

щоб ми змогли великими завданнями полонити нашу молодь і оберегти її від тривожного настрою „кончини віків" і „днів гніву", —

щоб ми дали зміст і ціль життя тій молоді для приспішення відродження Церкви в Україні, —

щоб сам наш СКВУ приспішив цей кристалізаційний процес і наблизив нам день стрункої ієрархічної побудови Церкви.

Це — найсердечніші побажання українського мирянина, який хоче жити у згоді із своїм сумлінням вірного сина своєї Церкви та чесного українського патріота, що мав велике щастя у найгрізнішу добу української історії брати участь у нарадах і рішеннях Світлих Зборів.

Велика українська виставка у Вінніпеґу

Вінніпеґ. — З ініціятиви і при активній співпраці п. Миколи Чорного з Ню Йорку, який займався збіркою картин, 25 лютого відкриється в приміщеннях Колеґії св. Андрея на кемпусі Манітобського університету велика українська образотворча виставка. Особливістю її є те, що виставлені твори це подарунки українських мистців для Колеґії св. Андрея. Разом тій науково - освітній установі подарували свої картини, графіку, скульптури понад 60 мистців, між ними й відомий український мистець проф. Лев Ґец із Кракова. До раніше опублікованих списків прізвищ долучились останнім часом Ірена Несторович та Петро Капшученко. О. д-р С. В. Савчук подякував від імени Колеґії св. Андрея усім мистцям-жертводавцям. Виставка триватиме два-три тижні, щоб її могли оглянути не тільки українці, а студенти й відвідувачі Манітобського університету та громадяни Вінніпеґу.

Український Літературно Мистецький Клюб
Ню Йорк 149-2 ave.

З Літературно-мистецького Клюбу в Ню Йорку повідомляють, що в пятницю 9 лютого відбудеться там, уладжений спільно з Окружною Радою Союзу Українок Вечір Оксани Соловей із Сен Пол, Мінн.: (1) Переклади; (2) З української етнографії: фільм з виставки українського обрядового хліба. Початок о год. 8-ій веч.

КУБИНСЬКА ПАПУГА „ВЧИТЬСЯ ПО - УКРАЇНСЬКОМУ"

Під час перебування М. Веклича із Вінниччини з невідомим завданням на Кубі, йому подарували папугу, яку той назвав „Машею". Повернувшись додому, в Україну, мав з нею клопіт: папуга говорила слова еспанською мовою, і щоб її зрозуміти, довелось заглядати у словник. Виявилось, що вона прохала їсти, пити тощо. Швидко папуга навчилась говорити українські слова: „Дай їсти", „Дякую" та ін. „Культура і Життя" з 21 січня писала:

„Відтоді словник папуги весь час поповнюється. І коли сім'я заспівує якусь українську пісню, птах теж охоче „підтягує". „Маша" вже самостійно виконує мелодії „Черемшини", „Ой, не світи місяченьку". Але не забуває і пісні своєї батьківщини." Так покищо для „Маші" обійшлось без „общепонятного".

Кейзерлінґ критикує фіскальну політику Уряду

Ню Йорк. — Колишній головний економічний дорадник президента Гаррі С. Трумана (в роках 1950-1952), Ліон Г. Кейзерлінґ твердить, що Уряд президента Джансона веде неправильну фіскальну політику, яка „надуває товстих і морить голодом худих" та спричиняє „заворушення в наших містах". Економіст Л. Кейзерлінґ оцінює, що в роках 1953-1966 збільшені відсотки від позичок перенесли майже 100 більйонів дол. національного прибутку від кишень тих, які позичають в когось, до кишень тих, що позичають комусь. Кейзерлінґ рекомендує таку фіскальну політику, щоб заіснувала повна продукція, і щоб всі мали працю. Він домагається, щоб платили більші податки ті, які можуть їх платити і рекомендує збільшити Федеральні видатки на публічні програми, на соціяльне забезпечення і на добродійні цілі; в монетарній політиці домагається якнайменших відсотків. Свої думки він висловив у статті, яка вміщена у збірній книзі 9-ох авторів під заголовком „Соціяльна політика Америки в 1970-их роках".

ВИСТАВКА ГОНЧАРСЬКИХ ВИРОБІВ СТЕПАНА РІПИ

Український Студентський Літературний Кружок при Манітобському університеті влаштовує в неділю, 11-го лютого, в Колеґії св. Андрея виставку гончарських виробів мистця Степана Ріпи. Виставку формально відкриє о год. 2 : 30 Леонід Молодожаник (Лео Мол). Член - Співробітник Канадської Королівської Академії Мистецтв. Виставка буде відкрита від години першої до сьомої вечері.

Ділимося сумною вісткою з Родиною і Знайомими, що у вівторок, 6-го лютого 1968 року після довгої недуги, упокоївся в Бозі наш Найдорожчий БРАТ

БЛ. П.

Роман Пачовський

АРТИСТ-МАЛЯР

народжений 11-го листопада 1911 року в Раві Руській, Україна.

ПАРАСТАС відправиться в п'ятницю, 9-го лютого ц. р. о год. 7:45 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 10-го лютого 1968 р. о год. 9-ій ранку з похоронного заведення до церкви св. Юра при 7-ій вулиці в Ню Йорку, а опісля на Mt. Olivet кладовище в Квінсі, Л. Ай.

Горем прибиті:

БОРИС і СВЯТОПОЛК — брати
ЗВЕНИСЛАВА — сестра
ОЛЕКСАНДЕР ВОРОНЯК — шваґер

СПОГАД ПРО О. ПРОТ. МИКОЛУ МОГУЧОГО

Якось так уже ведеться з давніх-давен, що по-справжньому оцінюють людину тільки після її смерти.

За життя людина працює, віддаючи всі свої сили для того, щоб зробити більше, щоб плоди її праці були якнайкращими, одначе для загалу, з яким і для кого працює людина, все щось не так, все невгода. І навіть на найбільше заслужених діячів на громадській чи церковній ниві сиплються різного роду обвинувачення, бо, мовляв, і те не так, а там треба було поступити інакше.

Розмову веду про людину взагалі ,а маю на думці нашого невіджалуваного, улюбленого пастиря, покійного о. прот. Миколу Могучого в 40-ий день його відходу від нас у вічність.

Про тяжкий життьовий шлях покійного ще в Україні, про його священичу працю в скитальських таборах дуже гарно розповів нам ред. В. Давиденко в статті „Поховали доброго пастиря" („Свобода" з 9 грудня 1967 р.). Мені хотілося б коротко пригадати про його працю у нас на терені Джерзі Ситі.

1950-54 роки. До Джерзі Ситі прибуло зі скитальчих таборів чимало українців православного віровизнання. Усі поступово знайшли мешкання, сяк-так повлаштовувались на працю, але духової опіки не мали і не знали, де її шукати. Одиниці знайшли таку опіку в православних церквах у сусідніх містах, але більшість і не намагались шукати, були байдужі до цього. І не дивно, чому. Адже виросли й виховались у країні, де молитись було заборонено, а частина з них і поняття про св. Церкву не мали. Неоціненна заслуга Покійного о. прот. М. Могучого в тому, що він зібрав цих людей, привів до св. Церкви і довгою, терпеливою, наполегливою працею досяг того, що вони стали практикуючими вірними Української Православної Церкви. Службу Божу вивчили напам'ять не тільки дорослі, але й діти. І всі полюбили служіння Богові так, що воно стало невід'ємною і необхідною духовою частиною життя кожної родини.

Улюблений всіма нами пастир відійшов від нас, але плоди його невсипущої праці живуть і житимуть у наших серцях. Ось чому вже кожна родина не може обійтися без духової опіки і шукає в сусідніх містах святої церкви — духового пристановища.

Покійний о. прот. М. Могучий був щирим українським патріотом і свій патріотизм переливав у душі своїх вірних. Пригадаймо, як щонеділі на колінах зі слізьми на очах молився він за Україну, за український многострадальний нарід, як щиро молився за тих, що своє життя віддали в боротьбі за волю і незалежність нашої Батьківщини.

Патріотизм його проявлявся в намаганні зберегти чистоту наших старих традицій не тільки в церкві, а й в кожній українській хаті. У своїх проповідях чи при інших нагодах сл. п. о. Микола закликав святкувати наші свята так, як їх святкували колись у рідному краю, щоб діти привчались до цього і шанували свої рідні традиції. При кожній нагоді закликав вірних шанувати і плекати свою рідну мову. Покійний постійно цікавився працею Школи Українознавства, заохочуючи вчителів учити, а діточок — вчитись .

Неоціненною заслугою Покійного є той факт, що в його парафії ні одна дитина не залишалася поза школою українознавства.

Бл. п. о. Микола постійно дбав про єдність Української Православної Церкви. Пригадаймо, скільки він поклав праці, щоб не допустити до поділу, про який мріяв дехто перед попереднім Собором УПЦ. Його хата тоді виглядала ніби митрополича канцелярія: наради з представниками сусідніх церков, десятки листів з цілої Америки надходили до нього, і на кожний лист Покійний докладно відповідав, доводячи конечну необхідність зберегти єдність УПЦ. І ця єдність збережена, а далі робляться відповідні заходи до повного об'єднання українських православних Церков.

Церква-Пам'ятник у Бавнд Бруку. Православні українці Америки мають заслужене право гордитись цією святинею. А ми, невеличка православна громада в Джерзі Ситі, маємо повне право називати себе співбудівниками цієї величавої святині. Знову ж великою заслугою нашого покійного настоятеля є те, що він і своїм власним прикладом і пастирським словом досяг того, що кожна православна родина пожертвувала на будову Церкви-Пам'ятника від 100 до 300 долярів. Бл. п. о. Микола і всі парафіяни нашої церкви дістали найвищу похвалу і нагороду від Єпископату УПЦ в ЗДА.

Бл. п. о. Микола мав лагідну вдачу, був скромний, терпеливий і розсудливий. Бувало йому закидали, що, мовляв, і те зле і те не так, а дехто навіть ображав його. Він спокійно на це реаґував, мовляв, то вдача людини така, а може якусь неприємність мав на роботі або вдома, посердиться, і все буде добре, а я вибачаю.

. . „І прости нам провини наші, як ми прощаємо винуватцям нашим. І не введи нас у спокусу. . ." — читаємо в молитві Господній. Цю науку Христову Покійний носив у глибині свого серця і постійно проповідував її своїм вірним. Тому то так любили його парафіяни, тому кожний запрошував його до себе чи то з радісної чи сумної нагоди. Коли хтось з парафіян захворів, Покійний не чекав „грамотки" з оплатою, молився за здоров'я недужого, а після Служби Божої з пані-маткою спішив до лікарні або до хати, щоб потішити хворого Словом Божим.

Покійний любив свою невеличку громаду і, не зважаючи на те, що неспроможна була вона купити відповідний будинок для церкви і утримувати священика, не кидав своїх вірних, заробляючи на прожиття своє і своєї родини фізичною працею. Не одне запрошення в багату парафію він відкинув. Сподівався, що громада колись спроможеться купити відповідний будинок для церкви, і він служитиме в ньому до кінця свого земного життя.

Не здійснились сподівання о. Миколи. Передчасно Господь покликав його до себе, залишивши в жалобі його родину та парафіян.

40 днів тому ми, парафіяни, разом з родиною Покійного і приятелями, з очима повними сліз відпровадили нашого улюбленого пастиря на вічний спочинок. Хай же Господь оселить його у місці, де всі праведні спочивають. Пані-матці Людмилі Василівні та синові Володимирові з родиною висловлюємо найсердечніше співчуття.

С. Мухин

В АМЕРИЦІ И У СВІТІ

СПЕЦІЯЛІСТИ ВІД КОСМОСУ домагаються, щоб ЗДА не занедбували в найближчій декаді дослідів космічних просторів. Наради в цій справі відбулися в Каліфорнійськім Технологічнім Інституті в Пасадені з приводу 10-ліття Експлорера 1, який 31-го січня 1958-го року приніс важливі відомості про космос, які вможливили професорові д-рові Джеймсові Ван Алленові виявити радіяційний пояс довкола Землі. Проф. Ван Аллен хотів би досліджувати плянету Юпітер. Професор д-р Джан В. Фіндлей говорив про можливість дослідів плянет Меркурія, Венери, Марса і Юпітера. ЗДА зменшують фонди на космічні досліди, а СССР починає вести перед в цій ділянці, — нарікають американські науковці.

БІЛЯ БЕРЕГІВ ПІВНІЧНОЇ КОРЕЇ

На світлині бачимо літаконосець „Ранджер", висланий на води недалеко берегів Північної Кореї, у зв'язку із схопленням північними корейцями американського корабля „Пуебло" і його 82-ох членів залоги. Це вже третій морський велетень, що його Америка вислала туди — на всякий випадок, коли б цей конфлікт з комуністичною Північною Кореєю довів до нової війни.

Йонкерс, Н. Й.

ЯЛИНКА ОСЕРЕДКУ СУМА

Український народ святкує Різдво Христове дуже урочисто.

Так святковано Різдво Христове в Україні в той час, коли можна було свобідно святкувати. Але сьогодні наш народ на Рідній Землі не може свобідно святкувати, Та ті, які опинилися поза межами України і живуть у вільних країнах, стараються дуже врочисто, зі збереженням усіх традицій, це велике свято відсвяткувати. Зокрема роблять це родини, в яких є діти, щоб передати їм ці наші традиції.

Крім родин, які стараються виховати та зберегти молодь для України, працюють в цьому напрямку і молодечі організації, зокрема СУМА, що виразно та посякденно підкреслює для свого членства юнацтва вагу служіння Батьківщині Україні. А різдво Христове є для цього найбільшою нагодою.

Від початку діяльности Юнацтва СУМА при Осередку СУМА кожного року під час свят Різдва Христового Управа та Булава, спільно з виховниками, влаштовують ялинку ,щоб познайомити юнацтво з прекрасними різдвяними українськими звичаями й традицією.

Цьогорічну Ялинку влаштовано 14-го січня, о годині 4-ій пополудні, в залі українсько-католицької церкви ім. св. Михаїла.

Ще далеко до 4-ої години залю заповнили батьки, діти та громадяни, яким дороге та близьке збереження молоді, не зважаючи на зливний дощ і бурю. Точно о год. 4.15 відкривається заслона, а на сцені бачимо ялинку з ангелами, та кількарічного незмінного булавного Юнацтва СУМА п. Романа Глушка, а біля нього наліво один декляматор, а направо другий, цебто І. Зварич і О. Н. Дудар. П. Р. Глушко відкрив імпрезу та привітав присутніх.

Виховниця юнацтва СУМА в Йонкерсі, яка працює з молоддю вже довгі роки, пані Надія Кудрик тим разом приготовила сценку М. Шугаєвського під заголовком „Дід Мороз". В головних ролях виступали юначки та юнаки: О. Шкафаровська, Х. Шашкевич, І. Микитин, Б. Футала, О. Русинко. Крім них ми мали нагоду бачити гурт колядників та молодше юнацтво, яке виступало в ролі звірят, як зайчики і круки. Пісні підготовила пані Марія Кіцюк. Крім цього, ми бачили ще й танки звірят, які підготовив пан Володимир Уздейчук. Мали ми нагоду прослухати деклямацію, яку виконав І. Іванів. Присутні винагороджували виконавців щирими оплесками.

Після імпрези гостинні матері, члени Батьківського Комітету ,вгощали юнацтво смачною кутею, варениками та солодощами. В цій точці радістю для юнацтва була содова вода, яку „зафундувала" місцева Федеральна Кредитова Кооператива СУМА.

Ми не збираємося давати оцінки виступам виконавців, бо це діти. Коли вони роблять щось позитивного, то все воно є добре, зокрема тоді, коли вчаться зберігати українські традиції, та вивчають предмети українознавства. Ми лише ще раз хочемо відмітити, що виховники, які вкладають таку масу часу, жертвуючи своїм відпочинком для нашої молоді, повинні бути гордими, бо це, що вони передають цій молоді, залишиться для неї на ціле їх життя. Молодь має тут, у вільній країні, можливість перебирати від своїх батьків і виховників ці звичаї та традиції України, колись текучої медом і молоком ,на яку протягом століть зазіхали наші хижацькі сусіди.

Маючи тут можливість зберегти всі найкращі звичаї і притаманності нашого народу, зберігаймо і передаваймо їх нашій молоді. Це і було зроблене на ялинці СУМА.

Л. Л.

Кубинська Комуністична Партія оскаржує совєтських дипломатів в контактах з „ворогами революції"

Гавана. — Орган комуністичної партії „Гранма" друкує звіт міністра збройних сил майора Рауля Кастра про слідство проти давніших членів Комуністичної Партії, які тепер підтримують Москву і яка у цьому звіті називається „ворогом революції". Цих 40 „ворогів революції" сидять в тюрмі і чекають на судову розправу. Їх судитиме революційний суд. У звіті говориться про те, що другий секретар совєтської амбасади Рудольф П. Шляпніков мав зв'язки з головою опозиції в Кубинській Комуністичній Партії Анібалем Ескалянте. Такі самі зв'язки мав і совєтський дорадник до Розвідчої Служби на Кубі, якого навивається коротко „Педром". Майор Кастро заявляє, що більша частина совєтських дипломатів не вмішується до внутрішніх кубинських справ. Новий совєтський амбасадор Александер А. Солдатов має прибути до Гавани в цьому місяці. Публікацією цього звіту Кастро хоче перестерегти совєтських дипломатів, щоб не вмішувалися до внутрішніх справ Куби.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

ЧЕТВЕР, 8-го ЛЮТОГО 1968 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. Лесі Українки — 171 Відд. о год. 7-ій веч. в приміщенні УНДому, при Фліт Стріт. Просимо всіх членів взяти участь у цих зборах. — Марія Процик, предс., Стела Раєн, секретар.

СУБОТА, 10-го ЛЮТОГО 1968 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори 270-го Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі при 90-96 Фліт вул. Проситься всіх чл. прибути на збори, а довгуючих членів вирівняти залеглі вкладки. На зборах буде обговорено справи: приєднування членів та справа неплатности деяких членів. — А. Шаран, М. Варан, Ст. Островський.

AMBRIDGE, Pa. Місячні збори 161 Відд. ім. св. Василія, о год. 7 веч. в клюбовій залі. Проситься членство прибути. — П. Роновський, рек. секр.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Українська Січ — 182 Відд. о год. 6-ій веч. в залі Укр. Правосл. Церкви, 47 Hope Ave., Пассейк, Н. Дж. — Управа.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Володимира — 130 Відд. о год. 8-ій веч. у приміщенні Укр. Кат. Ветеранів при 33 Іст 7-ма вул. Перед зборами можна вплатити членські вкладки. — І. Малець, секр.

НЕДІЛЯ, 11-го ЛЮТОГО 1968 р.

ГЕРКІМЕР, Н. Й. Річні загальні збори Т-ва Запорозька Січ — 192 Відд. о год. 2 по пол. в УНДомі. На порядку нарад є важливі справи до полагодження, тому проситься членство взяти чисельну участь. — Управа.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла — 102 Відд. зараз по спів. Сл. Божій, в залі церкви св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. І. Попович, предс., Д. Мацалаба, кас., М. Бобечко, секр.

ДІТРОЙТ, Міш. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя — 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі. Проситься чл. прибути. — Управа.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори С-ва Пресв. Богородиці — 36 Відд. о год. 2-ій по пол. в приміщенні Укр. Америк. Клюбі при 292 Гудсон Аве. Проситься чл. прибути на збори. На порядку: докінчення вибору управи на 1968 рік та інші важні справи. Проситься членство прибути. — Марія Філяс, предс., Катерина Ярославська, кас., Софія Гунька, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збори Т-ва Єдність — 163 Відд. о год. 12-ій дня в домі Горожан, 847 N. Franklin St. Проситься чл. прибути на збори і вирівняти свої залеглості. — С. Филик, фін. секр.

ЮТИКА, Н. Й. Річні загальні збори 58-го Відд. зараз по Сл. Божій в парафіяльній залі св. ап. Петра і Павла, о год. 12-ій дня. Якщо на призначену годину не з'явиться відповідна кількість членів, збори відбудуться на годину пізніше, при будь-якій кількости членів. На порядку дня: вибір управи на 1968 рік. Проситься членство обов'язково прибути на збори. — Управа.

БАЛТІМОР, Мд. Місячні збори Б-ва Пресв. Тройці — 320 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр. Горож. Клюбі при 3101 O'Donnel Str. Проситься чл. прибути на призначений час та вирівняти свої вкладки. Т. Хай, предс., І. Малко, секретар.

ГЕМТРЕМК, Міш. Місячні збори 94-го Відділу ім. М. Шашкевича є год. 2-ій по пол. в залі Демокр. Клюбу при вул. Грейлінг. На зборах буде вибір фінансового секретаря, тому проситься членство прибути на ці важні збори. — Управа.

АКРОН, Огайо. На річних зборах 295-го Відд. вибрано таку нову управу на 1968 рік: Т. Кост, предс., С. Москалюк, заст., С. Мотрович, касир, Н. Дросик, заст., В. Пулк, секр., М. Когут, заст., П. Яцечко, Н. Шабловський і М. Петруха — контрольори, Л. Олійник і С. Берегуля — надзирателі хворих. — В. Пулк, секр.

Конституційна конференція в Оттаві

Оттава (ОУПС) — Напередодні федерально - провінційної конференції в днях 5 - 7 лютого в справах зміни канадської конституції проф. Яр. Рудницький, член Королівської Комісії Б. — Б., звернувся листовно до прем'єрів усіх десятьох провінцій Канади з вимогою, щоб його „окремий рапорт", долучений до звіту Королівської Комісії на стор. 155 - 169, розглядали як „інтеґральну частину" цілости звіту. Деякі журналісти й політики, писав проф. Рудницький, схильні „не завважувати" його окремого рапорту й рекомендацій. Тим часом звіт Королівської Комісії підписаний ним тільки з умовою, що одночасно до уваги беруться теж і його окремі рекомендації, а зокрема його становище в справі обласної двомовности й обласних мов, в тому й української, у Канаді.

ТАРЗАН, Ч. 5947. Тубільці на засідці!

Тарзан сподівався мирно порозмовляти з тубільцями вюдю про проблему надвишки левів.

Але думки про мир були далекі від розумування фанатичних поклонників левам . . .

Отже консеквентно, коли мавполюд зближався до села, вони безжалісно вискочили з засідки.